

Pere A. Fàbregas

President de la
Coordinadora Catalana
de Fundacions

Les fundacions

Sovint sentim gestors públics que diuen: “Per això hi ha l'Estat”, frase que aquí vol dir: “Per això hi ha la Generalitat”. A qui correspon satisfer les demandes socials, cada cop més nombroses en una societat europea que ha patit una crisi fortíssima que ha deixat seqüeles i que malgrat tot demana més?

S'ha instal·lat en l'opinió pública la suposada preeminència i bondat del que es considera públic davant de l'afany de lucre del sector privat. “L'Estat (o la Generalitat) ens ho resoldrà”, greu error.

Un estudi de la Fundació BBVA, de l'any 2013, preguntava a diversos països d'Europa si “l'Estat ha de tenir la responsabilitat principal a l'hora d'assegurar que tots els ciutadans puguin gaudir d'un nivell de vida digne”. El resultat a Espanya va ser aclaparador: un 74% dels enquestats confiaven que l'Estat els assegurés aquest nivell de vida digne. Només ens superava Itàlia. La mitjana europea era del 55%, i els que dipositaven

Fets diferencials
Les fundacions són entitats sense afany de lucre, sense cap altre propietari que la mateixa societat i tenen vocació de servei

menys confiança en l'Estat eren els britànics, amb el 35%.

Una primera qüestió és esbrinar si quan diem públic volem dir públic, és a dir, de la gent, o volem dir estatal. És ben diferent. D'entrada, està per veure que la gestió pública sigui més eficaç, més dinàmica, més professional i a millor preu. Les fundacions

tenen plantilles ajustades, fan servir mètodes moderns de gestió i els pressupostos els destinen a les actuacions per a les que han estat creades.

Una part important de l'oferta educativa, sanitària, de serveis socials i cultural es du a terme mitjançant concerts, convenis o altres fórmules de col·laboració publicoprivada. En aquest apartat tenen un paper cabdal les fundacions. No oblidem que són entitats sense afany de lucre i sense cap altre propietari que la pròpia societat, però el fet diferencial més destacat es la vocació de servei.

En aquests anys de crisi, s'ha incrementat l'assistència sanitària, ha augmentat l'escolarització, les universitats ofereixen més títols, l'assistència social –discapacitats, tercera edat, pobresa– cobreix més necessitats i, tot i la disminució dels pressupostos públics i del mecenatge privat, s'ha pogut satisfer la demanda creixent, en gran part per la contribució complementària i sovint supletòria de les fundacions, dels seus 60.000 treballadors a Catalunya i de milers de voluntaris que hi dediquen temps i il·lusió. I també per la notable xarxa de centres educatius, sanitaris i d'assistència social no públics, però que col·laboren en el sosteniment del sistema que anomenem estat del benestar.

Tinguem-ho clar. L'Estat (o la Generalitat) no ho és tot. Sense les fundacions res no seria el mateix a l'hora d'atendre les necessitats socials més bàsiques. |